SPRAWOZDANIE

„POLONII“

TOWARZYSTWA

POLSKIEJ MŁODZIEŻY KATOLICKIEJ

UNIW. JAGIELL. W KRAKOWIE

ZA ROK TRZECI ISTNIENIA

1910/11.

NAKŁADEM „POLONII“.
ODBITO W DRUKARNI „CZASU“ W KRAKOWIE
1911.

SPRAWOZDANIE

„POLONII"

TOWARZYSTWA

POLSKIEJ MŁODZIEŻY KATOLICKIEJ

UNIW. JAGIELL. W KRAKOWIE

ZA ROK TRZECI ISTNIENIA

1910/11.

NAKŁADEM „POLONII".
ODBITO W DRUKARNI „CZASU" W KRAKOWIE
1911.

Ciałom wszystkim rozdać chleba,
Duszom wszystkim myśli z nieba,
Nic nie spychać nigdy w dół,
Lecz do coraz wyższych kół
Iść przez drugich podnoszenie.

SKŁAD WYDZIAŁU „POLONII“
w ciągu roku szkolnego 1910/11.

KURATOR TOWARZYSTWA:

J. W. P. Prof. Dr JÓZEF BRZEZIŃSKI.

WYDZIAŁ TOWARZYSTWA:

Prezes: Mikułowski Jan, sł. pr.
Wiceprezes: Oraczewski Czesław, sł. teol.
Sekretarka: Grzybowska Marya, sł. fil.
Skarbnik: Figiel Michał, sł. fil.
Bibliotekarz: Pietrzak Józef, sł. fil., Załuski Bronisław, sł. agr.
Czasopiśmienny: ks. Pęcherski Cezary, sł. fil.
Gospodyni: Schreyerówna Elżbieta, sł. fil.
Zastępcy wydziałowych: Hubertówna Janina, sł. fil.
Tomiak Józef sł. fil.
Wałek Henryk, sł. pr.

KOMISYA KONTROLUJĄCA:

Przewodniczący: Siuta Józef, sł. agr.
Członkowie: Strehlówna Marya, sł. fil. Dobosz Bronisław, sł. pr.

SĄD KOLEŻAŃSKI:

Przewodniczący: Sędzierski Leonard, sł. fil.
Członkowie: Jamka Antoni, sł. pr., Bęben Stanisław sł. fil.

Przez uzupełniające wybory na nadzwyczajnem Walnem Zgromadzeniu Towarzystwa z dnia 6 IV 1911 r., zaszły w składzie wydziału następujące zmiany:

Wiceprezes: Juszczyk Józef, sł. agr.
Bibliotekarz: ks. Pęcherski Cezary, sł. fil.
Czasopiśmienny: Bielecki Maryan, sł. pr.
Zastępcy wydziałowych: Kalkstein Stanisław, sł. fil.
Płokarz Jozafat, sł. fil.

Wszystkie prawie ważniejsze wystąpienia »Polonii« na zewnątrz w życiu akademickiem roku 1910/11 złączone są ze sprawą zaburzeń wywołanych przez młodzież radykalną, z powodu t. zw. klerykalizacyi uniwersytetu, której widomym objawem miało być ogłoszenie wykładu »publicum«: »O polskich organizacyach społecznych i gospodarczych w Wielkopolsce«, przez Ks. Zimmermanna, — nowomianowanego profesora chrześcijańskich nauk społecznych na fakultecie teologicznym.

Wybuch zaburzeń otwarł nowy rok administracyjny naszego stowarzyszenia. Zaledwie ukonstytuował się nowy zarząd nastąpiło zerwanie pierwszego wykładu Ks. Zimmermanna (15 listopada). Na ten niepraktykowany dotąd w życiu uniwersyteckiem naszem sposób manifestowania i propagowania przekonań odpowiedziała »Polonia« — podobnie jak inne stowarzyszenia odezwą: zwołanie bowiem i przeprowadzenie wiecu ogólno-akademickiego dla potępienia gwałtu nie miało widoków powodzenia, wobec braku dość silnej organizacyi młodzieży niesolidaryzującej się z »postępowcami«.

Oto treść odezwy:

»Koledzy i Koleżanki! Byliśmy świadkami zajść na na naszej wszechnicy, które nietylko wstrętem — lecz grozą przejmują. Brutalnego gwałtu użyto, ażeby nie dopuścić do wykładu z dziedziny nauk społecznych profesora uniwersytetu, uczonego, ogólnie poważanego — dlatego, że jest księdzem katolickim.

A uczyniły to żywioły z pośród młodzieży, które roszczą sobie pretensyę być zdobywcami kultury, wolności słowa, światła dla ludzkości. — Widzieliśmy jak w czynie wygląda ta wolność, to światło, ta kultura ducha! Zdaje się, że wracają przez te żywioły czasu najgrubszego barbarzyństwa w średniowieczu.

Jednak z ciemności barbarzyństwa średniowiecznego chrześcijaństwo nowożytną kulturę europejską wywiodło, — a dziś ci samozwańcy postępu w tę kulturę no-

wożytną kult gwałtu, barbarzyństwo szczepią. Nie łudźmy się więcej w tym względzie; już czas — już mówią fakta!

Koledzy i Koleżanki! lekceważyliśmy niebezpieczeństwo, w imię tolerancyi pobłażaliśmy — i dziś zgwałcona wolność słowa, wypowiadanego z katedry uniwersyteckiej. Ślepa przemoc nie zna kulturalnej tolerancyi przekonań. Zwartą, zorganizowaną siłą jej się oprzemy, przemoc, niebezpieczeństwo grożące odeprzemy! Więc w obronie kultury, w obronie Znaku, pod którym dziś ona stoi, w obronie chrześcijaństwa łączmy się, wzywamy Was.

Senat ze swej strony, wobec niesłychanego w dziejach uniwersytetu Jagiellońskiego zamachu na wolność słowa, postanowił nie załatwiać sprawy w zakresie dyscyplinarnym własnym, lecz oddać ją w ręce prokuratoryi państwa, motywując swój krok tem, że postępek młodzieży postępowej wykracza poza ramy jurysdykcyi uniwersyteckiej. Wiedzeni poczuciem obowiązków koleżeńskich wobec kolegów, których postępek potępialiśmy, ale o których przynależności wraz z nami do jednej społeczności akademickiej nie mogliśmy zapomnieć, wysłaliśmy do senatu, przychylnie przyjętą, delegacyę z prośbą o wycofanie sprawy z rąk prokuratoryi.

Młodzież postępowa, chcąc skorzystać z dezoryentacyi młodzieży »bezpartyjnej« (niezgrupowanej w żadnem stowarzyszeniu ogólno-akademickiem), ażeby przeprzeć uchwałę wiecową po swej myśli i umocnić w ten sposób swoje stanowisko oficyalnym dowodem, że ogół młodzieży popiera jej dążenia, próbowała dwukrotnie przeprowadzić wiec ogólno-akademicki: 22 listopada i 30 listopada. Od udziału w pierwszym, zwołanym nielegalnie, »Polonia« się usunęła, złożywszy przy tem deklaracyę, protestującą przeciw uzurpowaniu dla uchwał zebrania nazwy uchwał wiecu ogólno-akademickiego. Ponieważ podobnie postąpiło »Zjednoczenie« i Sodalicya Maryańska uchwały tego zgromadzenia stały się tylko wyrazem opinii partyjnego konwentyklu. Drugi wiec, zwołany legalnie, nie doszedł do skutku. Wiec zwołano »w sprawie katedry socyologii«. Ponieważ oczywistem było, że sprawa katedry socyologii (której brak na naszym uniwersytecie), nie będzie traktowana rzeczowo i poważnie, lecz jako motyw agitacyjny dla celów partyjnych, postanowiliśmy zaprotestować przeciw *meritum*

wiecu. Takie samo stanowisko zajęło »Zjednoczenie«, którego opozycya głównie przyczyniła się do udaremnienia wiecu.

Przyszły wypadki 30 stycznia. Z powodu wyroku senatu, relegującego 3 akademików za sprawę niedopuszczenia do drugiego wykładu ks. Zimmermanna, postępowcy ogłosili strajk i przeprowadzili go przemocą. Opór ze strony młodzieży »antystrajkowej« był za słaby, bo niedostatecznie przygotowany, z powodu dorywczości akcyi. Nie małego jednak także znaczenia dla niekorzystnego wyniku obrony — trzeba zaznaczyć — był fakt, że młodzież broniąca uniwersytetu nie była zdecydowaną w równie brutalny sposób odpierać, jak brutalnie atakowali strajkujący. Bezpośredniem następstwem »zwycięstwa« młodzieży postępowej było zawieszenie wykładów na czas nieograniczony, rozporządzeniem ministra oświaty. Wieść o tem sprawiła na wszystkich przygnębiające wrażenie. Nie chodziło tu o to tylko, że większości młodzieży, pragnącej się uczyć, przerwano studya, ale nie wiadomo było, co ważniejsze, czy nie przepadnie wszystkim półrocze studyów, któremu brakowało jeszcze dwa miesiące do zamknięcia. Trzeba było podjąć jaknajrychlej akcyę, żeby się zabezpieczyć przed tą ostatnią ewentualnością i przyspieszyć podjęcie na nowo wykładów.

W tem położeniu ogólnem dorywcze porozumienie powstałe na gruncie poprzedniej akcyi między »Polonią« a »Zjednoczeniem«, do którego przyłączyła się Sodalicya zacieśniło się jeszcze, tak, że wspólnie postanowiono działać. Uchwalono więc na ogólnem zebraniu młodzieży »antystrajkowej« w lokalu »Zjednoczenia«, wysłać do Wiednia do ministra dla Galicyi i Koła Polskiego delegacyę, złożoną z dwu kolegów, dla przedłożenia memoryału, wyświetlającego sprawę zaburzeń, oraz żądającego otwarcia jak najrychlej uniwersytetu. Dla poparcia tego żądania postanowiono zebrać i zebrano podpisy młodzieży niesolidaryzującej się z akcyą strajkową. Wydano wreszcie wspólnym kosztem list otwarty, piętnujący postępowanie młodzieży strajkującej, która wysłała do Wiednia równocześnie prawie z nami delegacyę, żeby żebrać poparcia w parlamencie przeciw polskiemu senatowi od wrogich Polakom klubów nacyonalistycznych niemieckich i czeskich, nie mówiąc już o socyalistycznych.

Ostatnim epizodem afery wywołanej zerwaniem wykładu ks. Zimmermanna był wiec z 26 czerwca o zapomogi dla ubogich kolegów, którzy utracili uwolnienie od czesnego wskutek

udzielonej im »nagany rektorskiej«. Na wiecu tym złożyła »Polonia« następującą deklaracyę:

Uważając sprawę pertraktacyi komitetu strajkowego z Senatem za sprawę wyłącznie młodzieży postępowej, która ten komitet wydelegowała, sprzeciwiamy się traktowaniu jej na wiecu ogólno-akademickim. Natomiast chętnie oświadczamy gotowość współdziałania w akcyi mającej przynieść materyalną pomoc kolegom, dotkniętym następstwami *consilii abeundi*, uważając to za nasz obowiązek koleżeński.

Po za tem uczestniczyła »Polonia« w wiecu: »O muzeum raperswilskie« (10 maja); w wiecu: »O akademię górniczą w Krakowie« (22 maja); wreszcie w wiecu: »O bojkocie szkół rosyjskich w Królestwie«, na którym przyłączyła się do rezolucyi, przedłożonej przez »Zjednoczenie«, oświadczającej się za przetrzymaniem bojkotu.

Wyczerpując kronikę zewnętrznych spraw »Polonii«, należy wymienić, że weszła w poczet towarzystw związkowych »Ogniwa« i wzięła udział przez delegata w tegorocznym zjeździe »Ogniwa« (7—10 kwietnia). Ponadto uczestniczyła w uroczystem zebraniu inauguracyjnem Towarzystwa Przyjaciół Słowian Południowych, z których organizacyami młodzieży od dawna pozostawała w kontakcie. Wreszcie wysłała delegacyę na Kongres Maryański w Przemyślu, na który jeden z jej członków został zaproszony z referatem o sprawach tyczących się działalności katolickiej młodzieży uniwersyteckiej.

Sprawozdanie wewnętrzne.

Burzliwe przejścia w życiu naszego uniwersytetu z ubiegłego roku szkolnego, absorbując na zewnętrzną działalność czas i siły, nie obniżyły ruchliwości w życiu wewnętrznem »Polonii«. Owszem, można powiedzieć, że życie wewnętrzne się wzmogło, że ruch w stowarzyszeniu naszem wzrósł w porównaniu z poprzednim rokiem. Może właśnie nienormalnemu biegowi życia uniwersyteckiego to zawdzięczamy: nieraz silne wstrząśnienia, ciężkie przejścia budzą energię, uśpioną w duszach ludzkich w zwykłych warunkach życia.

Liczba członków podwoiła się w stosunku do poprzedniego roku; odczytów urządzono w »Polonii« w zimowem i letniem półroczu 24, i to przeważnie własnemi siłami; wreszcie przeprowadzono zmianę statutu, czego również nie można uważać za dowód zastoju w życiu wewnętrznem towarzystwa. Statut każdy prawie powstaje przed założeniem towarzystwa, i jest pewnego rodzaju teoryą, którą — jak każdą teoryę — praktyka życia poprawia. Dlatego też każde żywotne stowarzyszenie odczuwa co pewien czas potrzebę zmian w swoim statucie — w większym lub mniejszym zakresie. »Polonia« znalazła się również w tem położeniu. Dwuletnie doświadczenie wskazało nam potrzebę ściślejszego oznaczenia celu istnienia naszego towarzystwa, potrzebę wyraźniejszego określenia głównego kierunku, g ł ó w n e j s f e r y naszej działalności. Pokazało się bowiem w praktyce, że jedną mamy tylko wyraźnie oznaczoną wytyczną naszej działalności, mianowicie jej charakter katolicki. Niewiadomo zaś było, czy »Polonia« ma być stowarzyszeniem religijnem, formalnie tylko różniącem się od Sodalicyi Maryańskiej, w istocie jednak tem samem, czy też ma działać jako stowarzyszenie świeckie, o katolicko-narodowem zabarwieniu ideowem. Oba kierunki były zaznaczone w statucie, ale bez odróżnienia, który ma być dla nas głów-

nym, bezpośrednim celem pracy, a który dalszym pośrednim. Było to niekorzystnem z dwu względów. Po pierwsze nie było nadanego przez statut jednolitego kierunku działalności, co ma pierwszorzędne znaczenie dla wewnętrznego rozwoju stowarzyszenia powstałego w ten sposób, jak nasze. Dla życia wewnętrznego bowiem statut jest rzeczą drugorzędną w stowarzyszeniu, które zanim się ukonstytuowało statutowo, istniało i działało prywatnie poprzednio, i tak wyrobiło sobie już przez działalność swój kierunek. Inaczej zaś rzecz się przedstawia, gdy aktem, od którego zaczyna się istnienie towarzystwa jest utworzenie jego statutu; — a tak właśnie powstała »Polonia«. Statut wtedy głównie informuje co i jak działać należy, statut wtedy wytwarzać ma kierunek pracy pracy, on bowiem stanowi właściwą podstawę życia stowarzyszenia, na nim się opiera i według jego wskazań zaczyna się ono rozwijać. Dlatego potrzeba było wyraźniejszego określenia statutem głównego kierunku pracy Polonii. — Po drugie utrudniało nam to stosunki zewnętrzne z innemi stowarzyszeniami ogólno-akademickiemi. Jedne, o wspólnym z nami charakterze katolickim, widziały w »Polonii« stowarzyszenie konkurencyjne i stąd były nam niechętne, inne t. zw. w języku uniwersyteckim »ideowe«, z powodu dwustronności typu »Polonii«, nie uważały jej za współmierną sobie i z tego powodu nie uznawały jej prawa do współudziału na równi z niemi w sprawach ogólno-akademickich, choć formalnie była »Polonia« podobnem do nich stowarzyszeniem.

Z tych powodów podjął wydział myśl przeprowadzenia odpowiednich zmian w statucie, których projekt wygotował, a nadzwyczajne walne zgromadzenie 26 kwietnia 1911 roku projekt ten zatwierdziło. Cele »Polonii« sformułowano w ten sposób:

a) Przygotowywanie członków do: działalności — w duchu idei katolickich i narodowych — w życiu politycznem, społecznem i kulturalnem narodu;

b) obrona katolicyzmu i polskości;

c) Nawiązanie ściślejszych stosunków koleżeńskich wśród członków i urabianie ich charakterów przez wspólną pracę w duchu idei kierowniczych Towarzystwa.

Wydział zainicyował również urządzenie w letniem półroczu wieczorów dyskusyjnych. Cel ich wyjaśni najlepiej podana poniżej odezwa, którą wydano w tej sprawie do członków:

Skupiło nas w »Polonii« pragnienie, żeby pchnąć rozwój życia narodu naprzód w duchu idei zawartych w nauce Chrystusa, — bo ona jest Prawdą życia, do której ludzkość dąży. Ażeby to pragnienie módz wedle sił urzeczywistnić potrzeba nam o r y e n t a c y i we współczesnych stosunkach, t. j. zrozumienia obecnych warunków — rozwoju społecznego oraz odczucia i pojęcia prądów nurtujących duchowe życie narodu. Słowem, nim zaczniemy działać, musimy: 1) uświadomić sobie problemy, jakie rozwój dziejowy do rozwiazania nam nasunął, 2) wskazać sposoby i drogi, wiodące do rozwiązania ich w duchu idei Chrystusowych. Bez tego bowiem akcya katolicko-narodowa (wskutek nieuniknionego w takim razie niedostosowania do realnych warunków) skazanąby była na zmarnienie, prędzej czy później, a przyniosłaby w następstwach katolicyzmowi więcej szkód niż pożytku.

Dlatego też chcemy urządzić w letniem półroczu w »Polonii« szereg w i e c z o r ó w d y s k u s y j n y c h: »O współczesnych zadaniach akcyi katolickiej w dziedzinie społecznej i kulturalnej życia narodu«.

W pracy tej niechaj przyświeca myśl, że, by swój sztandar nieść zwycięsko »t r z e b a n a p r z ó d i ś ć i ś w i e c i ć«.

Wieczory się powiodły. — Obrobiono jednak, w braku czasu, zaledwie ważniejsze, bardziej zasadnicze i ogólne kwestye, dlatego w dalszym ciągu wieczory te odbywać się będą w r. 1911/12.

Rok ubiegły był wogóle płodny w liczne zapoczątkowania w życiu wewnętrznem Stowarzyszenia, które czekają jeszcze urzeczywistnienia; rzeczą nowego zarządu będzie podjąć je i rozwinąć.

*

* *

Z uroczystych obchodów urządzonych w »Polonii« zanotować wypada: Obchód rocznicy powstania listopadowego. Odczyt o powstaniu wygłosił prof. Dr. A. Sokołowski; część artystyczną uświetnił deklamacyą Szamb. Dr. K. Lubecki.

Wieczór uroczysty ku uczczeniu rocznicy Konstytucyi 3 Maja. Uroczystość zagaił wice-prezes kol. J. Juszczyk. Odczyt o konstytucyi wygłosił prof. Jaworski; poczem nastąpiły produkcye artystyczne.

Obchód trzeciej rocznicy istnienia »Polonii« urządzony 24-go czerwca. Rano w kościele św. Anny odprawił kol. ks. Śledziewski Mszę św. na intencyę stowarzyszenia. Wieczorem odbyła się uroczysta akademia, którą zagaił słowem wstępnem prezes kol. J. Mikułowski, poczem nastąpiły produkcye artystyczne.

Czytelnia.

Dzienniki jako też i inne czasopisma, których spis niżej podajemy, otrzymywała »Polonia« podobnie jak i w roku poprzednim, bądź to za zniżeniem opłaty, bądź to zupełnie bezpłatnie.

Z dzienników mieliśmy w czytelni:

»Czas«,
»Dziennik cieszyński»,
»Dziennik powszechny«,
»Głos Narodu«,
»Słowo polskie«.
»Naprzód«,
»Nowa Reforma«,
»Postęp«,
»Reichspost«,

Z czasopism:

»Ateneum kapłańskie«,
»Biblioteka warszawska«,
»Echo przemyskie«,
»Gazeta kołomyjska«,
»Gwiazdka Cieszyńska«,
»Katolik« (z Bytomia),
»Kronika powszechna«,
»Łan młodzieży«,
»Myśl katolicka«,
»Myśl robotnicza«,
»Prąd«,
»Prawda«.
»Przegląd powszechny«,
»Przewodnik oświatowy«,
»Rola«,
»Soziale Studentenblätter«,
»Studentská Hlídka«,
»Straż polska«,
»Świat słowiański«,
»Świt«,
»Tygodnik illustrowany«,
»Wieniec - Pszczółka«,
»Zora«,
»Z Chyrowa«.

Zawiadował czytelnią kol. M. Bielecki.

Biblioteka.

Biblioteka nasza w ostatnim roku znacznie wzrosła. Posiada 216 dzieł, podzielonych na działy następujące: teologię, filozofię, literaturę, historyę i nauki społeczne. Do najbogatszych działów pod względem ilościowym i jakościowym należą: literatura, historya i filozofia. Wobec dzisiejszego stanu biblioteki, wskazanem już jest na przyszłość uzupełnianie jej, głównie uwzględniając potrzeby ideowe towarzystwa.

Sprawozdanie Sekcyi Odczytowej.

W roku akademickim 1910/11 Sekcya Odczytowa urządziła 24 odczyty. W półroczu zimowem z powodu niepokojów na Uniwersytecie i wczesnego zamknięcia półrocza odbyło się tylko 10 odczytów:

Kol. Mikułowski: »Zasadnicze stanowisko nasze i wynikające stąd zadania na przyszłość«.

Kol. Pietrzak: »O Weselu Wyspiańskiego«.

Kol. Pietrzak: »O miłości Ojczyzny«.

Kol. Juszczyk: »Wielki Ks. Konstanty wobec powstania listopadowego«.

Kol. Figiel: »Eros i Psyche w literaturze starożytnej«.

Kol. Geppert: »Dzieje armii polskiej porozbiorowej«.

Ks. prof. Zimmermann: »Dlaczego akademicy powinni zajmować się kwestyą społeczną«.

Dr. Kazimierz Lubecki, szambelan Jego Świąt.: »Ludwik Królikowski«.

Kol. Płokarz: »Etyka zależna i niezależna«.

Prof. Dr. A. Sokołowski: »O powstaniu listopadowem«.

W półroczu letniem odbyło się 14 odczytów w odstępach tygodniowych. Przewodnią myślą tego cyklu było dążenie do wyjaśnienia współczesnych zadań akcyi katolickiej w kraju:

Kol. K. Chodynicki: »Praca społeczna a wyrobienie etyczne«.

Kol. J. Czeszejko-Sochacki: »Ideały wyzwoleńcze«.

Kol. Z. Fedorowicz: »Jak młodzież może pracować społecznie«.

Kol. Z. Fedorowicz: »Rodzina«.

Kol. Grzybowska: »Kwestya kobieca«.

Kol. S. Kalkstein: »Katolicyzm a cywilizacya«.
Kol. Ks. Kosiński: »Praca społeczna wśród ludu«.
Kol. Płokarz: »Czy sankcya czynów etetycznych jest dowodem niższości etyki?«
Kol. W. Rawdanowicz: »Wolność nauki«.
Kol. Sulerzycki: »Indywidualizm i kolektywizm«.
Kol. Sita: »Katolicyzm społeczny«.

Oprócz tego wygłoszono następujące odczyty:

Kol. Figiel: »Klasycyzm Wyspiańskiego«.
Kol. Geppert: »Polityka Prus i Austryi wobec Królestwa Kongresowego«.
Kol. Godzielińska: »Znaczenie Wyspiańskiego dla polskiego zdobnictwa«.

Wszystkie odczyty były dyskusyjne. Przeciętna frekwencya 30—40 osób. Sekcyą kierował w zimowem półroczu kol. B. Załuski, w letniem Z. Fedorowicz. Prezydował na zebraniach kol. J. Mikułowski.

Kółko społeczne.

Kółko społeczne, przy czynnym łaskawym współudziale prof. ks. Dra K. Zimmermanna zajmowało się poznaniem głównie aktualnych dziś w kraju kwestyi społecznych; podkład posiedzeń Kółka stanowiły odczyty. I tak: trzy odczyty poświęcono sprawie naszej emigracyi zarobkowej, z których dwa wygłosił kol. Józef Sita, jeden kol. ks. Józef Borodzicz. — Kol. Józef Juszczyk wygłosił odczyt: »O domach parafialnych«, kol. M. Grzybowska: »O organizacyach kobiet pracujących w Krakowie«; kol. M. Strehlówna: »O organizacyach kobiet pracujących w Poznańskiem«. Pozatem urządzała wycieczki w celu zwiedzania krakowskich instytucyi społecznych. Kółko składało się z 15 członków. Przewodniczył ks. J. Mikułowski.

Sekcya wycieczkowa.

Poznanie okolic Krakowa, a zarazem dostarczenie członkom w porze letniej pożytecznej i miłej rozrywki, zbliżającej ludzi do siebie i pozwalającej zapomnieć o szarzyźnie codziennego życia, oto powody, jakie skłoniły Sekcyę wycieczkową

do organizowania wycieczek. Jakiem powodzeniem cieszyły się one, najwymowniej świadczy o tem ich ilość, jakoteż liczba członków biorących w nich udział. Ponieważ zbyt rozwlekłą byłoby rzeczą opisywać poszczególne wycieczki, poprzestać zatem trzeba na chronologicznem ich wyliczeniu:

1) Do ruin zamku Tynieckiego.
2) Do Ojcowa, Grodziska i Pieskowej Skały, czyli tak zwanej Szwajcaryi polskiej.
3) Do Niepołomic.
4) Do Czerny przez Rudawę, Dubie Paczółtowice.
5) Do Tenczynka.
6) Do Skały Kmity.
7) Do Mnikowa.
8) Statkiem do Niepołomic.
9) Do Pawlikowic.
10) Do Tenczynka.
11) Do Wieliczki.

Sprawozdanie kasowe za czas od 10 Listopada 1910 do 31 Października 1911 r.

	DOCHÓD	Kor.	hal.
1.	Wpisowe członków	50	—
2.	Wkładki członków zwyczajnych . . .	370	79
3.	Wkładki członków wspierających . .	302	13
4.	Dary	125	—
5.	Z wieczorków, odczytów i wycieczek .	180	72
6.	Z pikniku z dnia 28 Stycznia . . .	384	72
7.	Jednorazowy datek Wydziału Kraj. .	100	—
8.	Podnajmywanie lokalu	40	—
9.	Podprenumerata czasopism	9	—
10.	Za odznaki	6	—
11.	Pozostałość z roku ubiegłego	82	13
	Suma dochodów	1650	49

	ROZCHÓD	Kor.	hal.
1.	Czynsz za lokal	500	—
2.	Utrzymanie lokalu	256	—
3.	Prenumerata czasopism	63	15
4.	Biblioteka	178	50
5.	Korespondencya i telegramy	63	42
6.	Posługa	128	—
7.	Wydatki na wieczorki i zabawy . .	114	49
8.	Meble	34	10
9.	Wypożyczenie pianina	107	—
10.	Zwroty	120	—
11.	Odznaki	46	—
12.	Drobne	9	44
	Suma rozchodów	1620	10

MAJĄTEK STOWARZYSZENIA:

Fundusz żelazny	100	Kor.	—	hal.
Pozostałość kasowa	30	»	39	»
Wartość biblioteki	1020	»	—	»
Wartość inwentarza	970	»	60	»
Razem	2120	Kor.	90	hal.

ZESTAWIENIE:

Dochody	1650	Kor.	49	hal.
Rozchody	1620	»	10	»
Pozostałość	30	Kor.	39	hal.

M. Grzybowska sekretarka. *Michał Figiel* skarbnik. *J. Mikułowski* prezes.

Komisya rewizyjna: *Józef Siuta, Marya Strehlówna.*

Spis członków »Polonii«.

A. Członkowie honorowi.

J. Eks. hr. Tarnowski Stanisław, Prof. uniw., prezes Akad. Umiej.
Ks. Rzymełka Jan, Misyonarz.

B. Członkowie wspierający.

Banko Jadwiga.
Bartynowski Maryan.
Belić, sł. pr. z Zagrzebia.
J. E. Dr. Bilczewski Józef, Najprzew. Arcybiskup lwowski.
Dr. Brzeziński Józef, Prof. uniw.
Bukajłło Anna.
Ks. Dr. Caputa Józef.
Dr. Caro Leopold.
Ks. Dr. Chotkowski Władysław, Prof. Uniw.
Czarnecki Jan.
J. O. Ks. Czartoryski Zygmunt z Rokosowa.
Doliński Józef.
Dolińska Eugenia.
Dolińska Józefa.
Dolińska Leontyna.
Dr. Fierich Ksawery, Prof. Uniw.
Fischerowa Marya
Foppowa Wieńczysława.
Holeksa Karol.
Jasiński Stanisław.
Dr. Jamontt Janusz.
Jeleńska Ludwika.
Jeleński Szczepan.
O. Jędrzejowski Alfons z Jasnej Góry.
Kajruksztys Władysław, sł. med.
Koczwara Antoni.
Korotkiewiczówna Celestyna.
Ks. Dr. Korzonkiewicz Jan, prof. un.
Kozłowski K.
Ks. Kłopztowski Józef.
Ks. Kudłacik Aleks.
Ks. Kunz Jan.
Ks. Langier Jan.
Makowski Edmund.
Matusiński Jacek.
Ks. Masny Jan.
Marszycki Franciszek, sł. akademii hand. w Wiedniu
Dr. Morawski Kazimierz, Prof. uniw.
Ks. Mytkowicz Andrzej.
Ks. Nalepa Alojzy.
Ks. Pasek Stanisław.
O. Pawelski Jan, T. J.
J. E. Ks. Dr. Pelczar Józef Sebastyan Najprz. Biskup przemyski.
Dr. Pol Wincenty.
Popiel Konstanty.
Preissówna Amelia.
Ks. Dr. Spis Stanisław, Prof. uniw. Jagiell.
Szafrańska Aleksandra.
Szafrańska Marcela.
J. E. Ks. Dr. Teodorowicz Józef, Najp. Arcybiskup lwowski, obrz. or.
Ks. Dr. Tomasik Józef.

Tomaszek Antoni, sł. leśn. w Wiedniu.
Ks. Waligóra Józef.
Dr. Wicherkiewicz Bolesław, Prof. uniw. Jag.
Witkowski N.
Wochowa Marya.
Hr. Fr. Zamoyski Andrzej.

C. Członkowie zwyczajni z r. 1910/11.

Abłamowicz Włodzimierz, sł. pr.
Bajer Janusz, sł. pr.
Batko Franciszek, sł. fil.
Bęben Stanisław, sł. fil.
Bytomski Wojciech, sł. pr.
Bieleski Maryan Zdzisław, sł. pr.
Ks. Borodicz Józef. sł. fil.
Brożek Wilhelm, sł. teol. w Gracu *
Chitry Adam, sł. pr.
Chlebowski Tadeusz, sł. pr.
Ćmikiewicz Eugeniusz, sł. med. *
Danek Józef, sł. fil.
Dłuska Marya, sł. fil.
Dobosz Bronisław, sł. pr.
Dobrzyńska Marya, sł. fil.
Dr. Dobrzański-Hubal Piotr, sł. fil.
Drobniakówna Apolonia, sł. fil.
Engel Zdzisław, sł. pr.
Estreicher Marya, sł. fil.
Fedorowicz Zygmunt, sł. fil.
Figiel Michał, sł. fil.
Fopp Tad., redaktor w Warszawie *
Geppert Eugeniusz, sł. pr.
Ginalska Stefania. sł. fil.
Gliwa Wojciech, sł. med.
Gołąb Julian Ks. Dr. sł. fil.
Godzielińska Helena, sł. fil.
Göttel Włodzimierz, sł. pr.
Grzybowska Marya, sł. fil.
Hubertówna Janina, sł. fil.
Hublówna Romualda, sł. fil.
Hubicki Aleksander, sł. med.
Jamka Antoni, sł. pr.
Jaworski Bronisław, sł. pr.
Jaworski Jerzy Ignacy, sł. agr.
Janik Stanisław, sł. fil.
Juszczyk Józef, sł. agr.
Kalkstain-Stoliński Stanisław, sł. fil.
Karczewski Jan, sł. agr.
Kawa Władysław, sł. fil.
Kern Ludwik, sł. fil.
Kisielewska Marya, sł. fil.
Kloska Jan, sł. leśn. w Bisenach *
Kloska Stanisław, sł. pr. w Dorpacie *
Koneczna Bronisława, sł. fil.
Kornecki Maryan, sł. pr.
Lambert Bolesław, absol. pr. *
Lambert Felius, sł. pr.
Leszko Ludwik, sł. pr.
Link Józef, sł. pr.
Matyasik Jan, redaktor w Krakowie *
Dr. Maciszewski Bolesław, lekarz w Tarnopolu *
Dr. Morus Adam, lek. w Krasiczynie *
Mikułowski Jan, sł. pr.
Nawratil Władysław, sł. pr.
Nawrocki Bolesław, sł. pr.
Nitsch Józef, sł. fil.
Ks. Pęcherski Cezary, sł. fil.
Peszkowski Edward sł. pr.
Piccardówna Janina, sł. fil.
Pietrzak Józef, sł. fil.
Pięta Bronisław, sł. fil.
Pilaski Michał, sł. agr.
Piotrowski Tadeusz, sł. pr.
Plattner Fryderyk, sł. fil.
Płokarz Jozafat Antoni, sł. fil.
Podleski Józef, sł. agr.
Potkański Antoni *
Prosińska Walerya, sł. fil.
Przybylski Władysław, sł. fil.
Puchałka Jan, sł. pr.
Reklewski Stanisław, sł. pr.
Ruxerówna Mieczysława, sł. fil.
Schreyerówna Elżbieta, sł. fil.
Sędzierski Leonard, sł. fil.
Seroczyński Józef, sł. fil.
Siuta Józef, sł. agr.
Ks. Śledziewski Piotr, sł. fil.
Stafiejówna Jadwiga, sł. fil.
Stafiejówna Teresa, sł. fil.
Stasiniewicz Stefan *
Stolarzewiczówna Marya, sł. fil.
Strehlówna Marya, sł. fil.
Sulerzyski Włodzimierz, sł. pr.
Szafrańska Helena, sł. fil.

Szafrańska Kazimiera, prof. w Krakowie *
Szafrańska Zofia, sł. fil.
Szefczyk Józef, sł. pr.
Szonertówna Wanda, sł, fil.
Szymeczek Budolf, sł. pr.
Tomaszek Antoni, sł. leś. w Wiedniu *
Tomechna Antoni, sł. fil.
Truszkowska Zofia. sł. fil.
Tutek Władysław, sł. fil.
Unger Geza, sł. pr.
Ujda Jan, sł. fil.
Wałek Henryk, sł. pr.
Wantuch Andrzej, sł. fil.
Wańko Piotr, sł. pr.
Waśkowska Zofia, sł. fil.
Wejda Stanisław, sł. pr.
Werner Adam, sł. pr.
Wochówna Julia, sł. fil.
Wójcikówna Helena, sł. fil.
Wrzoł Antoni, sł. fil.
Załuski Antoni, sł. agr.
Zdziechowski Ksawery, sł. fil.
Zielińska Marya, sł. fil.

* Gwiazdką oznaczeni ci członkowie, którzy po ukończeniu studyów na Uniwersytecie Jagiell. nie przestali należeć do Towarzystwa.